

رئیس انجمن اولیا و مربیان دبیرستان پروین:

سلامت روان دانش‌آموز از نتایج تعامل خانه و مدرسه است

ساری (پانا) - هفته‌ای که گذشت به نام هفته اولیا و مربیان نامگذاری شده بود و رئیس انجمن اولیا و مربیان دبیرستان پروین شهرستان ساری معتقد است که وظیفه انجمن برقراری ارتباط با توجه به وظایف هرکدام از دو نهاد مدرسه و خانواده است.

۲۴ تا ۳۰ مهرماه هفته پیوند اولیا و مربیان بود. انجمن اولیا و مربیان گروهی متشکل از اعضای انتخابی مدرسه و والدین است که افزایش تعامل خانه و مدرسه از مهم‌ترین اهداف آن است. این انجمن از سال ۱۳۲۶ در ایران فعال است و بیش از هفتاد سال از قدمت فعالیت آن می‌گذرد.

اکبری رئیس انجمن دبیرستان نمونه دولتی متوسطه دوم پروین شهرستان ساری است که در سه سال اخیر این سمت را داراست. او در گفت و گو با پانا با اشاره به موضوع «مدرسه در محله»؛ نگاه به آن را شامل دو دیدگاه برشمرد: «اول وجود فیزیکی مدرسه در محل و واقع شدن آن و دیگری حضور دانش‌آموزان در محله»؛ های زندگی خودشان که هرکدام به نوبه خود دارای ارزش است.

مدرسه پروین سابق بر این در محله شرفدارکلا واقع بود و اکبری تأثیر واقع بودن مدرسه در محله را چنین توضیح داد: «در این محله ضمن برپایی مراسم مختلف اعم از برگزاری جشن‌های میلاد ائمه اطهار و مراسم عزاداری در داخل مسجد محله و با شرکت روستائیان و اولیاء مدرسه برگزار می‌شد. برگزاری فروشگاه محله که دانش‌آموزان با تهیه انواع خوراکی‌ها و غذاهای دست‌ساز خودشان آن را در معرض فروش عموم قرار داده و درآمد حاصل از آن را به امور خیریه محله واگذار می‌کردند. ضمن اینکه هرکدام از این دانش‌آموزان تجربیات خود را با دوستان خود در محله‌های دیگر به اشتراک می‌گذاشتند».

او اولیا و مربیان را به دو بال یک پرنده تعبیر کرد؛ به گونه‌ای که همکاری و نزدیکی این دو با هم باعث عروج و پرواز پرنده خوشبختی به نام دانش‌آموز می‌شود و نبود هرکدام به منزله شکسته شدن بال این پرنده است.

اکبری معتقد است که برای پررنگ کردن ارتباط میان اولیا و مربیان و تعامل میان خانه و مدرسه، ابتدا باید دانش‌آموزان بدانند که حضور اولیا در مدرسه و حتی مشارکت در تصمیم‌سازی و اجرای تصمیمات مدرسه بسیار حائز اهمیت است؛ زیرا برخی از دانش‌آموزان احساس می‌کنند حضور اولیا در مدرسه برای اخذ مبالغ مالی و یا کنکاش در پیشرفت تحصیلی آنها است، و این خود ایجاد استرس و ناامنی برای آنها می‌کند، بنابراین به خانواده توصیه می‌کنند به مدرسه نیایند.

رئیس انجمن اولیا و مربیان مدرسه پروین، علت اصلی بغضا کارا نبودن انجمن را خود دانش‌آموزان برشمرد و ادامه داد: «همچنین عدم کارایی منتخبان انجمن، همسان نبودن آمال و آرزوی مسئولان مدرسه و آموزش و پرورش با داشته‌ها و پتانسیل‌های موجود در مدرسه نیز از سایر عوامل است. به این معنا که در حد شعار دادن باشد صرفاً برای پر کردن دفتر صورت‌جلسات و ارائه به اداره شهرستان».

برخی قوانین موجود برای مدارس دست‌وپاگیر است

اکبری با بیان اینکه بعضی از قوانین موجود در آموزش و پرورش با برنامه‌های اجرایی در مدرسه همخوانی ندارد، گفت: «یک مثال در این مورد، مشارکت اولیا در برگزاری کلاس‌های فوق‌العاده است که باید از

طریق اولیا پول و آن پرداخت شود. اما مدرسه حق گرفتن پول نقد یا چک از اولیا و دانش‌آموز ندارد و ما برای پرداخت حق و الزمه معلمان که از خارج مدرسه برای تدریس می‌آمدند مشکل داشتیم و هنوز هم داریم.

اکبری نسبت به برخی اتفاق‌ها هم گله‌مند است، مانند تأکید اداره‌ها بر درجه نخست بهره‌مندی مدارس تیزهوشان از معلمان برتر شهر تا بعد از آن نوبت به مدارس دیگر برسد. یا اینکه اتفاقاتی مثل همین تعویض مدرسه قبلی ما با مدرسه فعلی که هزینه‌های هنگفتی برایمان برجا گذاشت که به دوش مدرسه بود فقط به دلیل این قانون که مدارس نمونه دولتی باید در داخل شهر باشند و علاوه بر آن زمان جابجایی هم زمان کنکور دانش‌آموزان بود.

او راه حل ارتقای مشارکت مدرسه و اولیا را در این می‌داند که وظیفه هرکدام یعنی خانواده و مدرسه مشخص شود و امور بر اساس وظایف پیش رود: «کارکرد خانواده، ارضای نیازهای عاطفی و روانی فرزندان، پرورش و اجتماعی کردن فرزندان، ارتقای توانایی و درک فرزندان و کارکرد مدرسه نیز به عنوان نهاد رسمی تعلیم و تربیت، ایجاد ارزش افزوده با آموزش و کشف و شکوفا نمودن استعداد دانش‌آموزان، توانمندسازی دانش‌آموز در مسائل اجتماعی و فرهنگی، دانش‌افزایی و پرورش استعدادهای کشف شده است.»

اکبری وظیفه انجمن را برقراری ارتباط با توجه به وظایف هرکدام از این دو نهاد می‌داند و بر لزوم توجه انجمن‌ها به موضوعاتی مانند مهارت‌آموزی دانش‌آموزان تأکید می‌کند که حلقه مفقوده آموزش‌های امروز است: «در مدرسه خودمان تصمیم گرفتیم برای دانش‌آموزان کلاس‌های آموزشی مانند پته‌دوزی و غیره برپا کنیم اما از حدود ۲۰۰ دانش‌آموز حتی یک نفر ثبت‌نام نکرد با آنکه پرداخت شهریه آن به صورت اقساطی بود.»

او بار استرسی که بر دوش دانش‌آموزان سنگینی می‌کند و مانع لذت آن‌ها از آموزش‌هایی به غیر از درس می‌شود را بار تحمیل شده از سمت اولیا و جامعه و موسسات آموزشی مختلف می‌داند تا جایی که دانش‌آموز در زنگ تفریح هم مشغول درس خواندن است.